

Σχολείο: ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΪΜΑΚΛΙ Γ' (ΚΑ), ΛΕΥΚΩΣΙΑ, ΚΥΠΡΟΣ

Κατηγορία: Διήγημα

Τίτλος Έργου: «Ευχαριστώ!»

Δημιουργός: Μαθητές/τριες της Α'2 (8 μαθητές/ριες)

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Ακριβή Πρωτοπαπά

Διευθύντρια Σχολείου: Σωτηρούλα Βούργια

«Ευχαριστώ!».

Κάποτε στην Κύπρο ζούσαν δύο αδελφια, ο Άρης και η Ελεονώρα. Ο Άρης ήταν 11 χρονών και η μικρή του αδελφή ήταν 9. Ζούσαν σε ένα όμορφο χωριό, περιτριχυρισμένο από λιβάδια με χρωματιστά λουλούδια. Ένα μεγάλο ποτάμι διέσχισε το χωριό και γι' αυτό είχε πολλά πέτρινα γεφύρια.

Η ζωή τους στο χωριό ήταν χαρούμενη. Το πρωί, πριν το σχολείο, τάζαν τους σκύλους και τις γάτες τους και έκοβαν φρούτα από τον κήπο τους για να πάρουν μαζί τους.

Μετά το σχολείο, πήγαιναν σπíti, έτρωγαν, ο Άρης διάβαζε και έβχαιναν έξω. Με τους φίλους του ο Άρης έκανε βόλτες με το ποδήλατο, έπαιζαν κυνηγητό και κρυφτό, στη μικρή πλατεία του χωριού.

Μια μέρα όμως όλα άλλαξαν. Ήταν πρωί, τα παιδιά κοιμόντουσαν ήρεμα στα κρεβάτια τους. Ξαφνικά ο ουρανός μαύρισε, χέμισε με πολεμικά αεροπλάνα που πετούσαν βόμβες. Όλα ζύπνησαν ανήσυχoi και τρομαχμένοι. Γρήγορα χρήγορα έφτιαζαν βαλίτσες με τα απαραίτητα πράγματα και έφυγαν. Μέρηs περπατούσαν, ώσπου έφτασαν σε ένα λιμάνι. Τα παιδιά μπήκαν σε ένα μεγάλο πλοίο και ταξίδεψαν για την Ελλάδα.

Εκεί τους έβαλαν σε μεγάλα λεωφορεία και ταξίδεψαν για τον Νομό Ηλείας. Εκεί υπήρχαν πολλές οικογένειες που φιλοξένησαν τα παιδιά για πολύ καιρό. Ήταν δύσκολος ο πρώτος καιρός. Ντρέπονταν να φάνε ή να παίξουν. Όμως με τον καιρό η αγάπη των ανθρώπων αυτών τους έκανε να νιώθουν σαν κανονικά μέλη της οικογένειας. Ο μπαμπάς της οικογένειας είχε βρει κόλπα για να τρώνε το φαγητό τους και για να θυμούνται ότι ήταν μακριά από τη χώρα τους.

Όταν ο πόλεμος τελείωσε και μπορούσαν να επιστρέψουν πίσω, οι χονείs τους ταξίδεψαν να πάνε να τους παραλάβουν.

Οι δύο οικογένειες έγιναν φίλοι.

Ακόμα συναντιούνται και ενδιαφέρεται η μία οικογένεια για την άλλη.



Από τα παιδιά της Α'2

Σχολείο: ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΪΜΑΚΛΙ Γ' (ΚΑ), ΛΕΥΚΩΣΙΑ, ΚΥΠΡΟΣ

Κατηγορία: Διήγημα

Τίτλος Έργου: «Η σπασμένη κούκλα»

Δημιουργός: Μαθητές/τριες της Β'3 (12 μαθητές/ριες)

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Ανθή Παναγή - Κουσελίνη

Διευθύντρια Σχολείου: Σωτηρούλα Βούργια

Η σπασμένη κούκλα

Τα Χριστούγεννα του 1973, ο Αϊ Βασίλης έφερε στη Δέσποινα μια όμορφη κούκλα. Είχε ζανθά μαλλιά και φορούσε ένα χρυσό φόρεμα.

Έπαιζαν μαζί. Την έλουζε. Της χτένιζε τα μαλλιά. Της άλλαζε ρούχα. Ήταν οι καλύτερες φίλες.

Μια μέρα του Ιούλη του 1974, η Δέσποινα τσακίωθηκε με τη φίλη της, την Κατερίνα, θύμωσε και πέταξε την κούκλα στο παράθυρο. Ξαφνικά, ακούστηκε ένας δυνατός θόρυβος.

ΜΠΟΥΜ!!!

- Ήρθαν οι Τούρκοι! Παναχία μου! Γρήγορα, φεύγουμε!! φώναζε η μαμά της.
- Η κούκλα μου!!!!

Η Δέσποινα δεν πρόλαβε να πάρει την κούκλα της. Έφυγαν βιαστικά με τις βαλίτσες στο χέρι.

Μόλις που πρόλαβαν να βγουν έξω. Μια βόμβα έπεσε και κατέστρεψε το σπίτι τους. Η κούκλα στο παράθυρο κάηκε.

Τον Γενάρη του 2023, η Δέσποινα έγινε 60 χρόνων. Εκείνη τη μέρα επέστρεψε στο σπίτι που άφησε πίσω. Κάποια άλλοι έμεναν τώρα εκεί. Έψαξε για την κούκλα της παντού, αλλά δεν τη βρήκε.



Από τα παιδιά της Β'3

Σχολείο: ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΪΜΑΚΛΙ Γ' (ΚΑ), ΛΕΥΚΩΣΙΑ, ΚΥΠΡΟΣ

Κατηγορία: Διήγημα

Τίτλος Έργου: «Τα παιδιά σκορπούν την ειρήνη παντού»

Δημιουργός: Μαθητές/τριες της Γ'2 (13 μαθητές/ριες)

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Κυριακή Στυλιανού

Διευθύντρια Σχολείου: Σωτηρούλα Βούργια

Τα Παιδιά Σκορπούν Την Ειρήνη Παντού

Μία φορά και έναν καιρό ζούσε μία φτωχή μα πολύ ευτυχισμένη οικογένεια με τρία μικρά παιδιά. Έμενε σε ένα ψηλό βουνό σε ένα χωριό. Από το σπίτι τους η θέα ήταν πελώρια και μαγική. Έβλεπε κανείς την καταγάλανη θάλασσα και τα τεράστια λιβάδια.

Μια συνηθισμένη μέρα, ο πατέρας πήγε



να βοσκήσει τα πρόβατά του, ενώ η μητέρα φρόντιζε τα τρία παιδιά τους στο σπίτι. Άξαφνα, ακούστηκε σε όλο το χωριό η καμπάνα της κεντρικής εκκλησίας να κτυπάει δυνατά και ασταμάτητα. Αμέσως μετά τα κτυπήματα της καμπάνας, άρχισαν να ακούγονται πολλοί πυροβολισμοί. Τότε όλοι οι χωριανοί ξεκίνησαν να πανικοβάλλονται, να

φωνάζουν και να τρέχουν στα σπίτια τους. Ο πατέρας φτάνοντας πίσω στο σπίτι φώναζε στην οικογένειά του: «Γρήγορα, γρήγορα, βιαστείτε, έχουμε πόλεμο. Τα παιδιά μας, πρέπει να σώσουμε τα παιδιά μας. Φεύγουμε!». Πήραν μόνο όσα πράγματα πρόλαβαν. Λίγα... Πολύ λίγα... και άρχισαν να μπαίνουν μέσα σε σκάφη. Σε πολύ λίγο όλα έγιναν μαύρα και σκοτεινά. Φωνές παντού. Τα παιδιά να κλαίνε με λυγμούς και οι δρόμοι γεμάτοι με απελπισμένους ανθρώπους. Τα σπίτια έμειναν άδεια. Το αίσθημα της λύπης, της στεναχώριας και της απελπισίας κυριαρχούσαν στις καρδιές όλων. Ξεκίνησαν να πηγαίνουν σε μέρη μακρινά και ασφαλή, στα οποία δεν κινδύνευαν, αφού δεν υπήρχε πόλεμος.



Σε ξένα μέρη...δεν είχαν όμως τίποτα...

Έστησαν αντίσκηνα για να μείνουν, άναψαν φωτιά για να ζεσταθούν. Πέρασαν δύσκολα, όμως οι άνθρωποι που βρίσκονταν εκεί τους έδειξαν αγάπη και στοργή. Τους έδωσαν τρόφιμα, νερό, κουβέρτες και καθαρά ρούχα.

Ο χρόνος περνούσε και σιγά σιγά τα παιδιά άρχισαν να ξεχνούν όλα όσα έζησαν.



Τα τρία παιδιά έπαιζαν με τα άλλα παιδιά της γειτονιάς. Άρχισαν να περνούν όμορφα, αλλά είχαν πάντα στο πίσω μέρος του μυαλού τους το ότι έπρεπε να γίνει κάτι για να έρθει ειρήνη.



Έτσι μια μέρα, τα παιδιά αποφασίζουν να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους και να βγουν στα ραδιόφωνα. Άρχισαν να φωνάζουν διάφορα συνθήματα όπως: «Θέλουμε ΕΙΡΗΝΗ», «Η ειρήνη πάντα νικά», «Η ειρήνη φέρνει την ευτυχία» κ.α. Φώναζαν τόσο δυνατά, όλα τα παιδιά, που ακούστηκαν παντού.



Τότε οι μεγάλοι έμειναν άφωνοι! Άκουσαν τα όμορφα συνθήματα των παιδιών, έτρεξαν, τα αγκάλιασαν και πέταξαν τα όπλα. Τα παιδιά σκόρπισαν την ειρήνη παντού. Όλοι οι άνθρωποι, μικρά και μεγάλα επέστρεψαν στα σπίτια τους! Τότε όλα έλαμψαν ξανά και η ζωή τους έγινε όμορφη και ευτυχισμένη όπως στο παρελθόν.



Κι έζησαν τότε αυτοί καλά και το μέλλον των παιδιών τους ήταν ακόμη καλύτερο!

Σχολείο: ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΪΜΑΚΛΙ Γ' (ΚΑ), ΛΕΥΚΩΣΙΑ, ΚΥΠΡΟΣ

Κατηγορία: Διήγημα

Τίτλος Έργου: «Οι πρόσφυγες του τόπου μας συναντιούνται»

Δημιουργός: Μαθητές/τριες της Β'1 (10 μαθητές/ριες)

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Έλενα Στράτη

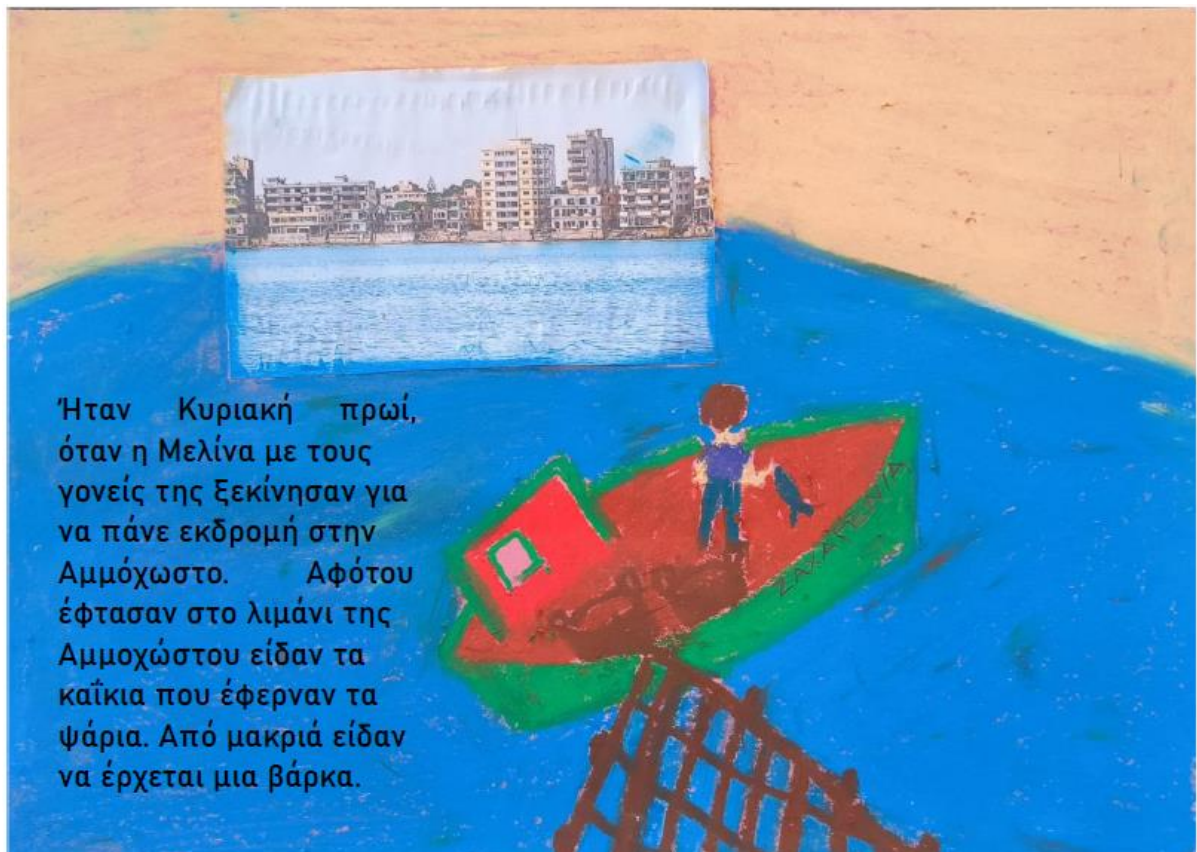


ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ
ΚΑΪΜΑΚΛΙΟΥ Γ' (ΚΑ)

Οι πρόσφυγες του τόπου μας συναντιούνται

Σχολική Χρονιά: 2023-2024

Τάξη: Β'1



Ήταν Κυριακή πρωί,
όταν η Μελίνα με τους
γονείς της ξεκίνησαν για
να πάνε εκδρομή στην
Αμμόχωστο. Αφότου
έφτασαν στο λιμάνι της
Αμμοχώστου είδαν τα
καΐκια που έφερναν τα
ψάρια. Από μακριά είδαν
να έρχεται μια βάρκα.



-Γεια σας, τι καλό πιάσατε σήμερα;
Φώναξε η Μελίνα.

-Σήμερα έχω λαχταριστό λαβράκι
και χταπόδια, είπε ο βαρκάρης.

-Πώς σας λένε;

-Ζαχαρία με λένε, εσάς;

-Εγώ είμαι η Μελίνα και οι γονείς
μου Θωμάς και Λίτσα.

-Χαίρω πολύ! Τι να σας βάλω; -Απ'
όλα κύριε Ζαχαρία να τα πάρουμε
στο χωριό.

-Από πού κατάγεστε;

-Είμαστε κοντά, από τον
Μαραθόβουνο. Να κοπιάσετε με την
οικογένειά σας να μας επισκεφτείτε
στο χωριό. Έχουμε ζώα πολλά,
κατσικάκια για το γάλα και άλλα.

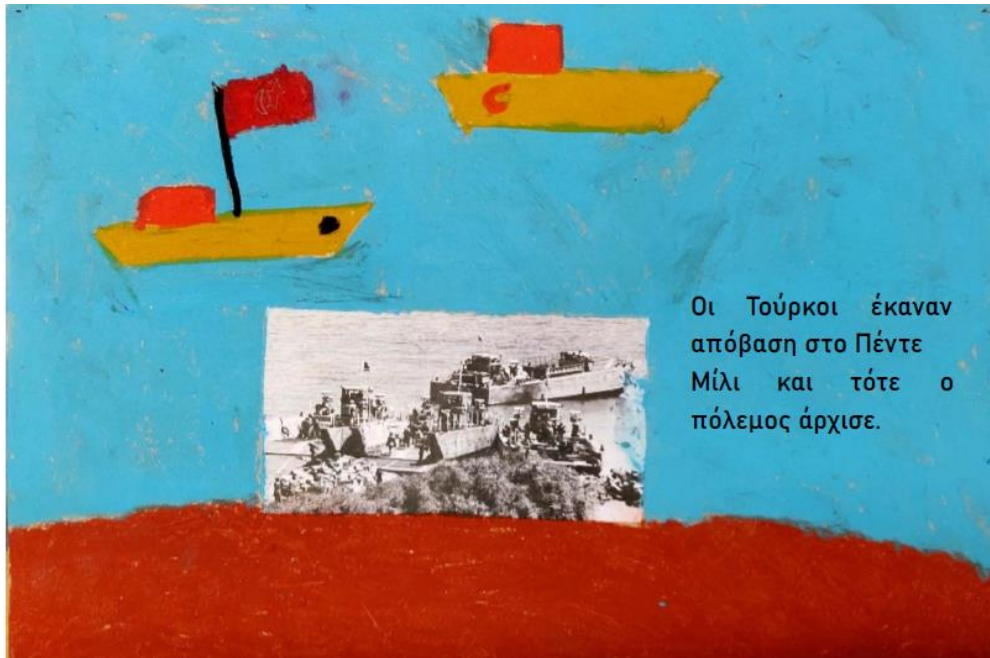
Έκλεισαν ραντεβού για την άλλη Κυριακή. Η Μελίνα έφτιαξε τσιπόπιτα από
φρέσκο γάλα και άλλα καλούδια. Άναψε τον ξυλόφουρνο και έφτιαξε ψητό. Οι
οικογένειες γνωρίστηκαν κι έγιναν φίλοι σαν να γνωρίζονταν από παλιά.



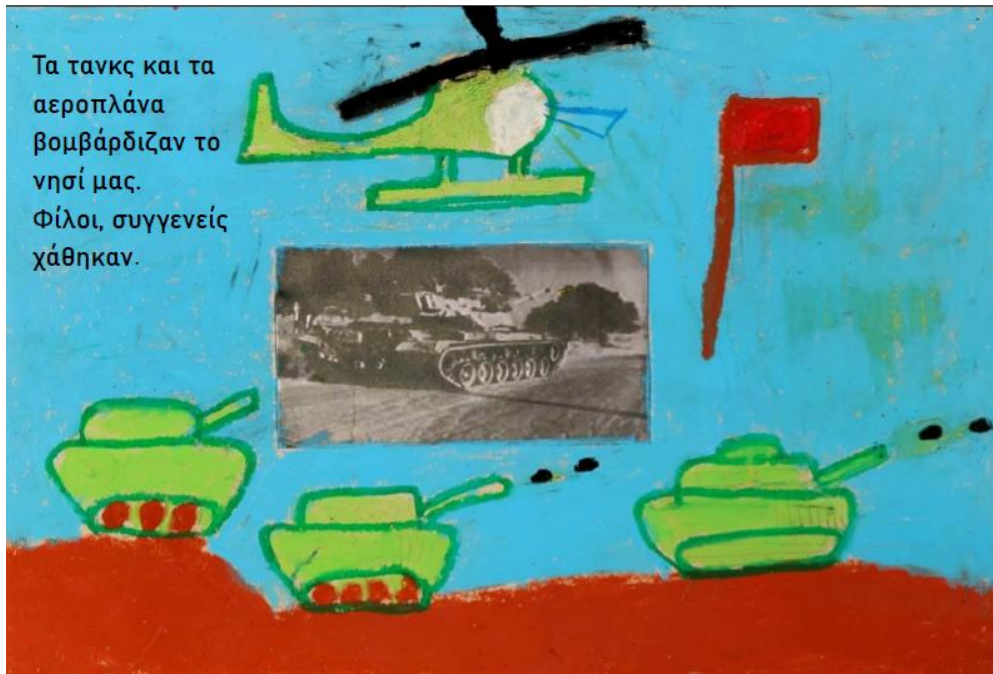
Πέρασαν πολύ όμορφα κι ο κύριος Ζαχαρίας τους έφερε
φρέσκα ψάρια από την πρωινή ψαριά. Η γυναίκα του γλυκό
πορτοκάλι και μαρμελάδα που έφτιαξε με τα χέρια της.
Τραγουδούσαν, αστίεψαν περπάτησαν στον κήπο για να δουν
τα ζώα και χαιρετίστηκαν όταν ο ήλιος κόντευε να δύσει ...



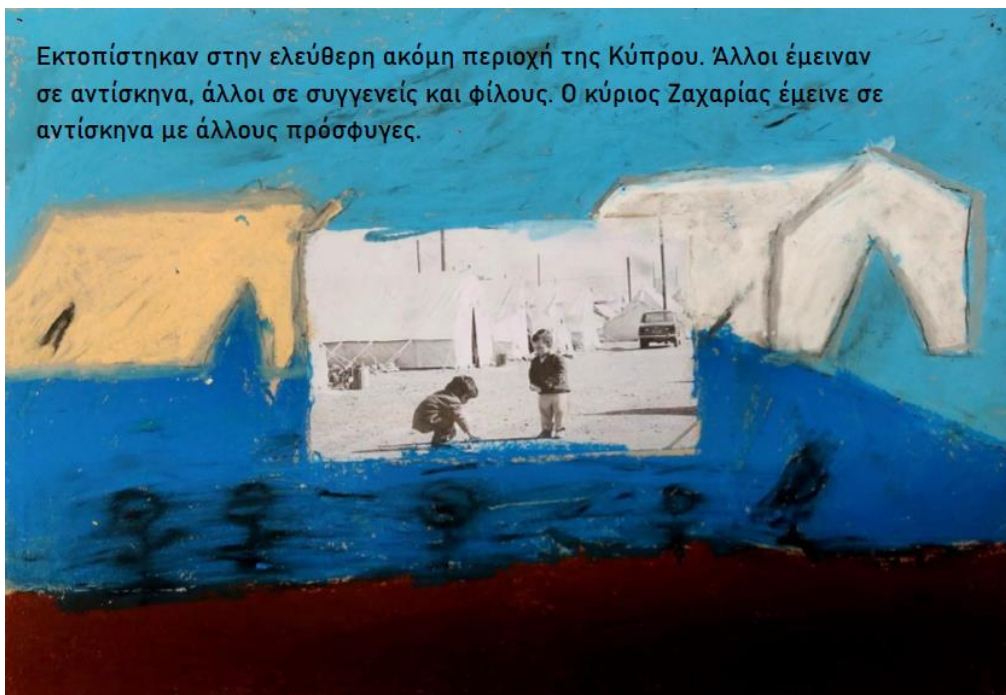
Δεν ήξεραν ότι δε
θα βρεθούν ξανά για
μεγάλο διάστημα. Η
φιλία τους φαινόταν
γνήσια αλλά δεν
ήξεραν τι θα
ακολουθήσει.
Λίγες μέρες μετά
έγινε η εισβολή.



Οι Τούρκοι έκαναν
απόβαση στο Πέντε
Μίλι και τότε ο
πόλεμος άρχισε.



Τα τανκς και τα
αεροπλάνα
βομβάρδιζαν το
νησί μας.
Φίλοι, συγγενείς
χάθηκαν.



Εκτοπίστηκαν στην ελεύθερη ακόμη περιοχή της Κύπρου. Άλλοι έμειναν
σε αντίσκηνα, άλλοι σε συγγενείς και φίλους. Ο κύριος Ζαχαρίας έμεινε σε
αντίσκηνα με άλλους πρόσφυγες.



Συνάντησε τον Αντρέα από τον Κορμακίτη και την Άντρη από την Βουκολίδα. Καθόντουσαν με τις ώρες και μιλούσαν για τα χωριά τους και για τον πόνο τους. Έφτασαν κι εκείνοι πρόσφυγες στον καταυλισμό και συζητούσαν πού θα πάνε να μείνουν, μέχρι να επιστρέψουν στα χωριά τους. Τους φαινόταν αδύνατον να μην επιστρέψουν...



Ο καθένας έκανε το σπίτι του στις ελεύθερες περιοχές περιμένοντας μια λύση. Μεγάλωσε τα παιδιά του με κόπο και με προσπάθεια πολλή. Έκαναν εγγόνια κι ακόμη τίποτε, συνηθίζουν χρόνια τώρα τον νέο τους τόπο. Δεν είναι εύκολο να ζεις μακριά από τη θάλασσα που αγάπησες κι από τον τόπο που μεγάλωσες. Κανείς δεν πίστευε, ότι χρόνια μετά θα συναντιούνταν στο Καϊμακλί, με ευκαιρία μια έκθεση φωτογραφίας, κι ότι τα εγγόνια τους θα ήταν μαζί στη Β' τάξη συνεχίζοντας τη φιλία τους...



Με αγάπη και σεβασμό
για τις ιστορίες όλων
των προσφύγων
του νησιού μας.

Τα παιδιά της Β' 1 τάξης